

Եր'սունինն զոյգեր տըւած ձեռք-ձեռքի
 Խորաններուն մօտ կեցան պըսակի :

Զոյգի մ' կրնրահայրն եղաւ թագաւորն ,
 Մըհերը ուրիշ զոյգի մը քաւորն ,
 Մէկալ զոյգերուն պալատականներ՝
 Թագուհին , տիկնայքն ալ հարսնաքոյրեր :
 Պըսակէն յետոյ նըւագ , պար եւ երգ
 Տեւեցին քառ'սուն ցերեկ ու գիշեր .
 (Պաղտատն այդպիսի օր դեռ չէր տեսեր)
 Լոյսով ողողուած էր քաղաքն ամբողջ .
 Մարդ , կին , մանուկներ , ծերերն իսկ դողդոջ ,
 Պար էին բըռնած , փողոցներուն մէջ ...
 Ու քառ'սուն օրուան եկաւ երբոր վերջն ,
 Թանկ նըւէրներով , պատիւով , փառքով ,
 Պարով ու երգով , դափով , թըմբուկով ,
 Մըհեր 'ւ իր մարդիկ , հարսներով իրենց ,
 Ճամբու դըրուեցան ... Կոյսերէն էն մեծն
 Տաննլով Հալէպ իբրեւ թագուհի ,
 Պըսակեցին զայն վըրան արքայի :
 Ու հարսնիք ըրին հոն ալ քառ'սուն օր :
 Լըսեցին ելան ծակերէն բոլոր
 Որ փախեր էին Պառաւիժն ձեռքէն ...
 Եկան հեռաւոր անապատներէն ,
 Շէնցուցին Հալէպ քաղաքը նորէն :
 Երբոր վերջացան օրերն խընդութեան
 Մըհերն ըսկըսաւ իր պատրաստութեան ,
 Ու փառքով , պատուով դըրին զայն ճամբու ,
 Դէպի հեռաւոր քաղաք Զըզերու :

(Շարունակելի)

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

ՔԱՌԵԱԿՆԵՐ

Քեզ կը փնտռեմ , Աստուած իմ , ամենուրեք , ամէն ժամ .
 Հոգւոյս պարապը խորունկ միայն Քեզմով կը լինայ .
 Ներկայութեանը միայն կ'ըլլամ անվախ ու կրնամ
 Կթոտ քայլերքս ուղղել բարձունքներու արեւկայ :

×

Ա'լ չեմ փնտռեր հոգի մը ինձ կարեկից ,
 Ո'չ երգ , խնձոյք , ո'չ հաճոյքներ մարմնական .
 Ո'չ սէր , գորով եղբայրներէս վշտակից ,
 Քանզի , ո'վ Տէր , Լոյսդ է վառած իմ ճամբան :

ԳԼՈՐԳ Ս. ՃԻՆԼԻԼԻԶԵԱՆ